

δὲ βάδισμα ὑπερέβησαν, καὶ τὴν μορφήν ἐμφαίνουσιν τὸν κανονικὸν ἐκεῖνον καλλονῆς τύπον, ὅστις ἰδίως χαρακτηρίζει τὴν Ἰνδικὴν τῶν ἀνθρώπων φυλὴν, καὶ εὖ ἡ ἐντελεστάτη ἐκφρασις εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ στυιογνωμία. Τὸ μέτωπόν του ἦν σύμμετρον, ἀπὸ καθαρὰς γραμμὰς ὀριζόμενον· ἀπ' αὐτοῦ δὲ κατήρχετο ἀνευ διαλήψεως ἡ ρίνη του μικρὰ καὶ εὐθεῖα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του μεγάλοι καὶ ἀμυγδαλωτοί, καὶ ἀπὸ λεπτὰς ὀφρὺς στεγαζόμενοι, ἦσαν, ὡς καὶ τὰ ὀλίγον εὐσαρκα χεῖλη του, ἔδρα ἀλληλοδιαδόχως προσηνοῦς γλυκύτητος καὶ ὑψηροῦ ἐκφράσεως. Ἐνδεδυμένος δὲ τὴν ἐλόχρυσον τοῦ Βεζιρίου στολήν, ἀδαμαντοκόλλητα εἰς τὴν ζώνην του ὅπλα, βαρέα περὶ τὸν τράχηλον περιδέραια, καὶ πολυτίμους μαργαρίτας εἰς τὰς πτυχὰς τῆς πορφυρᾶς του τιάρας, ἦν εἰς τῶν ἐπιδεικτικωτέρων τῆς Λαχώρας ἀνδρῶν.

Καταβάς αὐτὸς τοῦ Ἐλεφαντός του, ἐπεβίβασθαι εἰς τοῦ Φρουράρχου τὴν λέμβον, ἀφῆρας τοὺς πολυαριθμοὺς του ὁπαδοὺς μετὰ τῶν τετραπύδων των νὰ τὸν παρακολουθήσωσι, συνεσωρευμένοι ἐντὸς εἰς πλειάδια ἐκ τῶν ἐγγυριῶν. Ἀλλὰ ταῦτα, πλατεῖα καὶ ἀλιτενῆ ὄντα, καὶ τὰς πρῶτας εἰς παράδοξον ὕψος αἶροντα, ὡς ἂν προεπιθετο νὰ σχιζοῖσι τὸν ἀέρα μάλλον παρὰ τὰ κύματα, ἐπάλλαιον βαρέως καὶ ἐναγωνίως κατὰ τοῦ ὀρηκτικοῦ βροῦ τοῦ Ἰφάσιος, ἐν ᾧ ἡ λέμβος, ὡς ἐνυδρον πτηνὸν ἐλαφρὰ, καὶ ὑπὸ εὐρώστων ἐλαυνομένη κωπηλατῶν, ἐπέτα ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν κυμάτων, καὶ παρέπλεεν ἤδη τὴν ἀπέναντι ὄχθην, πρὶν ἐκεῖνα φθάσωσιν εἰς τὸ μέσον.

Μετ' ἀγαλλιᾶσεως ἐβύβηξεν ὁ Δεῦν ἡν τὸ βλέμμα του εἰς τοὺς κοσμοῦντας αὐτὴν ἀνθρώπους κήπους, εἰς τὰς σκιὰς τῶν δένδρων, ὧν πολλάκις εἰ κλάδοι, ὡς στέφανοι χαριέντως καμπτόμενοι, ἔψυχνον εἰς τὰς φαιδράς των κινήσεις τὴν ὑποφρίσσουσαν ὑγρὰν ἐπιφάνειαν, καὶ τοῦ Βεζιρίου τὸ πνεῦμα παρεδίδοτο εἰς τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην νάρκωσιν, καθ' ἣν ἡ φαντασία ἀποπνίγεται εἰς ἀόριστον καὶ ἐξημμένην εὐαισθησίαν.

Αἶφνης ἐκ συμφύτου θυσάνου βρόδων ἡγέρθη φωνὴ λυγρὰ, καὶ ἤκουσθαι ψάλλουσα τὰ ἑξῆς:

Πᾶσαν νέαν αὐγὴν γλυκὺ ἄνθος λωτοῦ
εἰς τοῦ Γάγγου τὸ κύμ' ἀναθάλλει.

Εἰς τὸν ἥλιον στίλβουν τὰ πέταλ' αὐτοῦ,
κ' εὐωδίας ὁ κάλυξ του χύνει παντοῦ,
ὡς χρυσὴ μυροφόρος ριζήλη.

Ἄλλ' ἐξαίφνης, μὲ κρότους ὀρυμῶν φοβεροῦς,
ἐξογγύεται τοῦ Γάγγου τὸ κύμα,
καὶ τοὺς κλάδους συνθλά τοῦ λωτοῦ τοὺς χλωροῦς,
καὶ τὸ ἄνθος ἀνάρπαστον σύρει ὁ βροῦς
εἰς σκοπέλους, κ' εἰς ἄγνωστον μνηῆμα.

Ἡ ζωὴ μου ἐπίσης μονήρης ἀνθεῖ
εἰς τὸ ἄσπετον κύμα τοῦ κόσμου.

Εἰς τὸ φῶς τῶν βλεμμάτων σου ἂν θερμανθῇ,
ὡς σθεσθῇ μετὰ ταῦτα καὶ ἄς μαρανθῇ
ὡς λωτὸς ὁ ὑγρὸς ὀφθαλμὸς μου.

Οἱ πρῶτοι τόνοι τῆς φωνῆς ταύτης εἴλκυσαν τὴν ἀκοὴν τοῦ Δεῦν. Ἐκ τῶν ἀνθέων ἀναθρόσκοντες ἀοράτως, καὶ ἀντανακλόμενοι ἐπὶ τῆς ἡχηρᾶς τῶν ὕδατων ἐπιφανείας, ἔφθανον μέχρις αὐτοῦ γλυκεῖς καὶ μυστηριώδεις, καὶ τῷ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤκουε τοὺς Γαρδάρους, τοὺς ἑναερίους ψάλλτας, διαχέοντας ἀπὸ τῶν ἀστέρων τοὺς ἑναρμονίους τῶν ὕμνων. Ἐνιστά τις καμπὴ τῆς φωνῆς ἐκείνης δι' ἡγεῖρε συγκεχυμένας ἐν

αὐτῷ ἀναμνήσεις, αἵτινες ὅμως τὸν διέφευγον ἅμα θελε νὰ τὰς παρακολουθήσῃ. Ἐνίστα ἐνόμιζεν ὁ ἤκουσέ που τοὺς ἤχους ἐκείνους, ἀλλ' οὔτε ποῦ, οὔτε ποτε ἐδύνατο νὰ εἰπῇ.

Ἄλλ' ἀφ' εὖ ἤκουσθαι ἐλόκληρον τοῦ ἄσματος τὴν πρώτην στροφὴν, τὸ πρὸς ὧπὸν του ἐξέφρασεν ἐκπληξιν κατ' ἀρχάς, ἥτις κατ' ὀλίγον ἐλύθη εἰς βαθεῖαν βαρυνμίαν. Καὶ καθ' ὅσον ἡ λέμβος προῦχώρει, τὸ μακρυνόμενον μέλος ἐφθάνεν εἰς τὰς ἀκουάς του ὡς μυνίρισμα τῆς αἰολίου κιθάρας, εἰς ἣν ἀνταποκρίνεται αἱ τρυφερώτεραι τῆς καρδίας χορδαί.

Μετ' ὀλίγον, τῆς φρουρᾶς ἡ θορυβώδης ὑποδοχή, τῶν κατοίκων ἡ συρροὴ καὶ αἱ δεξιώσεις, αἱ ἐπισκέψεις καὶ ἀντεπισκέψεις, ἐξήλασαν τῆς μνήμης του τὴν παροδικὴν ἐκείνην ἐντύπωσιν. Ἄλλ' ὅτε τὴν ἐσπέραν ἔμεινε μόνος, ἀφ' οὗ κατ' ὀλίγον ἐορέσθησαν ὅλοι οἱ ἐξωτερικοὶ κρότοι, τότε ἤκουσεν ἀντηχοῦν πάλιν ἐντὸς του τὸ πρῶτον ἄσμα, καὶ οἱ στίχοι ἀπὸ τὴν μνήμην του ἐναγωνίως ἐπιδιωκόμενοι, προσήρχοντο εἰς αὐτὴν ἀλληλοδιαδόχως, καὶ ὁ γλυκὺς τῆς φωνῆς τονισμὸς ἐνωδίωνιζεν ἐναργῶς εἰς τὰ ὠτά του. Τοιαύτη δὲ εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν ἡ ἀλληλοσυγχία, ὥστε τοῦ ἄσματος τούτου οἱ τόνοι ἀνεκάλεσαν εἰς τὴν φαντασίαν του μίαν τῶν ἀξιολογωτάτων περιόδων τοῦ παρελθόντος του, τὴν ἀκόλουθον.

(ἀκολουθεῖ)

ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Τὸ Σχῆμα.

(συνέχεια. Ἰδε φύλλ. Ζ')

Ἐπὶ ῥέπεικα τοῦ ἀερολίθου — Σελήνη — Θερμότης τοῦ διαστήματος — Ἀτμοσφαῖρα τοῦ ἡλίου — Κηλίδες τοῦ ἡλίου — Ὅρη — Νέφη — Ὑποσχίσαις.

Ἐλητμόνησα νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι κατὰ τὴν συνδιάλεξίν μας, τὸ πνεῦμα καὶ ἐγὼ, ἐκαθήσαμεν ἐπὶ τοῦ ἀερολίθου, καὶ ὠδοποροῦσαμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὡς ἐπὶ περικοτῶν δράκοντος· μόνον, ἐπειδὴ στρεφομένη περὶ τὴν γῆν ἡ μικρογραφικὴ μας σελήνη εἶχε καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῆς περὶ ἐαυτὴν περιδίνησιν, συνέβαινε κατὰ πᾶσαν τῶν ἡμεροστίων τούτων μεταβολῶν νὰ ἔχωμεν τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ τοὺς πόδας εἰς τὸν ἀέρα ἀναστροφικῶς πρὸς τὸν ἥλιον· ἀλλ' ἡ θέσις αὕτη, ὅσον καὶ ἂν δύναται νὰ φανῇ παράδοξος εἰς τὰς ἀναγνωσκούσας με ἐραστίας μικρὰς κυρίας, οὐδὲλως ἦν ὀχληρὰ δι' ἐμέ· ἤμην ὡς ὁ ἄγριος τῆς Νέας Ὀλλανδίας, ὁ κατοικῶν τοὺς ἀντίποδας μας, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον, ἡμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι βαδίζομεν κατ' ἀκρίβειαν πόδας πρὸς πόδας, χωρὶς οὔτε ἐκεῖνος οὔτε ἡμεῖς νὰ δυσχεραίνωμεν· φαίνεται ὅτι μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν σᾶς ὁμιλῶ ἡ σελήνη, ἥτις μᾶς ἐχρητίμευεν ὡς κλιντήρ, ἐδοκίμασεν ἀνωμαλίαν τινα ἥτις τὴν κατεκρήμνισεν ἐπὶ τῆς γῆς, καθότι τὴν ἐγνώρισα κάλλιστα εἰς τὸ μούσσειν τῆς φυσικῆς ιστορίας εἰς Παρίσι, ὅπου δύνασθαι νὰ τὴν ἴδῃτε εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ὀρυκτῶν, εἰς τὸ βάθος τῆς νέας στοᾶς κατ' ἀριστεράν.

Ἀφ' οὗ ἀνεπαύθη καὶ ἐγεθαῤῥύνηθη ὀλίγον, ἀνεχωρήσαμεν μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε εἰς ὀλίγας στιγμὰς ἐφθάσαμεν. . . τώρα βλέπετε ποῦ.

— Κρυώνω, εἶπον πρὸς τὸν δαίμονα.

— Αἶ, τὸ πιστεύω, μοὶ ἀπεκρίθη, διότι καθ' ἅπαν τὸ διάστημα ὅπερ διήλθομεν, ὡς καὶ καθ' ἅπαν τὸ

ἄπειρον διάστημα τὸ θερμόμετρον καταβαίνει εἰς 50 βαθμοὺς κάτωθεν τοῦ πάγου· οὐδέποτε ἢ πλεόν ἢ ἑλαττον.

— Τὸ γνωρίζω, ὁ Φευβρίερος τὸ εἶπεν· ἀλλ' ἔμως ἐγὼ κρυώνω.

— Ἰσως διότι πλησιάζομεν εἰς τὸν ἥλιον, εἰς δὲ ἀποβαίνομεν μετὰ πέντε λεπτά·

— Ἀστεύεσθαι, φαίνεται· ἂν κατὰ δυστυχίαν ἐπλησιάζομεν μόνον εἰς ἀπόστασιν τινῶν ἑκατομυρίων λευγῶν τὸν πατέρα τῆς θερμότητος, θὰ ἐψηνώμεθα ἐν τῇ ἡμέρᾳ. Ὁ Νεύτων τὸ εἶπεν.

— Ἀθλίε μωρέ! διότι εἰς ἄνθρωπος εἶνε μεγαλοφυΐης, διότι ἔσχισε τὸ κάλυμμα τὸ καλύπτον μίαν ἀλήθειαν ἢ δύο, ἐπεταὶ νὰ ἦνε καὶ ἀνεπίδεκτος ἀπάτης, νὰ ἦνε μάντις, γόης; ὁ Νεύτων ἠπατήθη, καὶ θὰ τὸ ἰδῇς.

Ἀναχωρῶν ἀπὸ τοῦ αερολίου, εἶδον κατὰ πρῶτον τὸν ἥλιον ἔχοντα χρῶμα λευκότητος ἐκθαμβωτικῆς, καὶ οὐχὶ χρυσοεῖδη, ὡς τὸν βλέπομεν ἀπὸ τῆς γῆς, μεγέθους δὲ σχεδὸν τοῦ αὐτοῦ· καθ' ὅσον δὲ ἐπλησιάζομεν εἰς αὐτόν, τὸ μέγεθος ἤρξανε τοσοῦτον ὑπερμέτρως, ὥστε ἐσκέπαζε κατ' ἀκριβείαν τὸ ἥμισυ τοῦ οὐρανοῦ· τὸ χρῶμα τοῦ ἔμενε πάντοτε καθαρὸν καὶ φαεινὸν λευκόν· μέγιστα δὲ μέρη αὐτοῦ εἶχον λάμψιν ζωηροτέραν τοῦ λοιποῦ, καὶ ἄλλα πάλιν μοι ἐφαίνοντο χρώματος κυανοῦ σκοτεινοῦ κατ' ἀρχάς, μεταβαίνοντα δὲ εἰς τὸ οὐρανόχρουν κυανοῦν καθ' ὅσον ἐπλησιάζομεν.

— Τὰ μέρη ταῦτα, τὰ λαμπρότερα τῶν ἄλλων, εἰσὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων καλούμενα Φωτεινὰ, μοι εἶπεν ὁ δαίμων, ὅσα δὲ βλέπετε κυανόλευκα εἰσὶν αἱ κηλίδες.

Εἶχον νομίσει πάντοτε ὅτι ὁ ἥλιος ἦν ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλὰ τότε παρετήρησα κάλλιστα ὅτι ἐστρέφετο περὶ τὸν ἑξῆς αὐτοῦ καθὼς ἡ γῆ, οὐχὶ εἰς εἰκοσι τέσσαρας ὥρας, ἀλλ' εἰς εἰκοσι πέντε ἡμέρας· εἶδον προσέτι ὅτι εἶχε καὶ ἄλλην κίνησιν ἥτις τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ ὅπου εὐρίσκεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ἡρακλέους· ἐζήτησα παρὰ τοῦ δαίμονος πληροφορίας τινάς, καὶ μετὰξὺ ἄλλων εἰς ὁποῖαν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἀπὸ τοῦ ἡλίου εὐρίσκέμεθα τότε.

— Γνωρίζεις, μοι εἶπεν, ὅτι ὁ ἥλιος ἀπέχει τῆς γῆς τριάκοντα τέσσαρα ἑκατομύρια λευγῶν, καὶ ἡμεῖς ἀπέχομεν ἐν ἑκατομύριον λευγῶν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. Μέτρησον.

— Τὸ ἄστρον τοῦτο ἔπεται νὰ ἦνε ὑπερόγκον, διότι μοι φαίνεται ὅτι σκεπάζει τὸ ἥμισυ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως καθ' ἣν εὐρίσκειμεθα, ἐν τῷ μὲν ἀπείχομεν τεσσαράκοντα χιλιάδας λευγῶν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ μοι ἐφαίνετο αὕτη δεκάκις μόνον ἢ ἐνδεκάκις ὀγκωδεστέρα τῆς σελήνης.

— Ὁ ἥλιος ἔχει τριάκοντα δύο χιλιάδων λευγῶν διάμετρον, καὶ ὡς ἔγγιστα ἑκατὸν χιλιάδων λευγῶν περίμετρον· εἶνε ἐπομένως κατὰ ἑκατὸν ἐνδεκα φορές καὶ ἡμίσειαν μείζων τῆς γῆς, κατὰ μέτρον εὐθύγραμμο ὁ ὀγκὸς αὐτοῦ εἶνε κατὰ 1,384,472 μείζων τῆς ἀπείρου μικρᾶς· σφαῖρας ἣν κατοικεῖς, καὶ ἡ πυκνότης του ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἡ βαρύτης του συγκρινομένη τῇ τῆς γῆς εἶνε ὡς 23,624 πρὸς ἓν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐξεπλάγην μεγάλως, διότι εἶδον καθαρῶς ὅτι ἄπερ ἐξελάμβανον ἕως τότε ὡς κηλίδας κυανᾶς, ἦσαν εἶδη ὀπῶν σχηματιζομένων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς ἀτμοσφαῖραν φωτεινὴν, καὶ διὰ μέσου αὐτῶν παρετήρησα εὐκρινῶς γῆν στερεάν, ὁμοίαν τῇ ἡμετέρᾳ· ἤρχισα μάλιστα νὰ διακρίνω ὄρη καὶ

θαλάσσας· ἐκ τούτου συνεπαίρανον κατὰ φυσικὸν λόγον ὅτι ὁ ἥλιος δὲν ἦν, ὡς εἶχον νομίσει ἕως τότε, σῶμα φλεγόμενον εὐ αἱ σκωρίαὶ πλέουσαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀπετέλουν τὰς κηλίδας, ἀλλὰ σφαῖρα στερεὰ ὡς αἱ λοιπαί· εἶδα δὲ μόνον ὅτι ἡ σφαῖρα αὕτη περιεκυκλοῦτο ὑπὸ δύο ἀτμοσφαιρῶν, τῆς μὲν ἐξωτερικῆς καὶ ὅλως συγκειμένης ἐκ φωτὸς ἢ ῥευστοῦ φωτεινοῦ, τῆς δὲ ἄλλης τεθειμένης ὑπὸ τὴν πρῶτην καὶ ὁμοίας τῇ τῆς γῆς, δηλαδὴ συγκειμένης ἐξ ἀέρος· δὲν δύναμαι δὲ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι στοιχεῖα τοῦ ἀέρος τούτου εἰσὶ τὸ ἄζωτον καὶ τὸ ὀξυγόνον, ἀπαρallaχτως ὡς τὰ τοῦ ἀέρος τῆς γῆς, καὶ ὅτι εἰσὶ καὶ ἐνταῦθα συγκειραμένα κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, διότι δὲν ἔτυχε περιστάσις νὰ τὰ ἀναλύσω, εἶνε δὲ βέβαιον ὅτι ὁ ἀήρ οὗτος συνετέλει πολὺ εἰς τὴν ζῶην τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων, ὡς θὰ ἰδῇτε βραδύτερον.

Ἐπλησιάζομεν εἰς τὴν φωτεινὴν ἀτμοσφαῖραν, καὶ ἂν καὶ ὁ δαίμων μοι ἔλεγε πολλὰ διὰ νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ, ἐρίγουν φανταζόμενος ὅτι ἔμελλον νὰ βυθισθῶ εἰς αὐτοσσαν φωτὸς, ὅπου τὸ ῥευστὸν τοῦτο ἦν τοσοῦτον συγκεκεντρωμένον, ὥστε μοι ἐφαίνετο ὡς μεγάλη θάλασσα κυματιζομένων φλογῶν· λέγω κυματιζομένων, μὴ θυμώμενος νὰ ἐξηγήσω προσφορώτερον τὸν στοχασμόν μου· διότι αἱ φλόγες αὗται ἐφαίνοντο μᾶλλον ὡς ὑπερμεγέθεις τολύπαι φωτὸς, εἰς δὲ ἔτι καὶ διηκενὴ κίνησιν, συνενόμεναι, χωριζόμεναι, κολυμβῶσαι ὡς ἔτυχεν, ἢ μᾶλλον ὡς ὠθεύμεναι θορυβωδῶς ὑπὸ βιασιότατου ἀνέμου· φαντάσθητε τὴν γῆν ἠν ἀτμοσφαῖραν κεκαλυμμένην ὑπὸ πλῆθος νεφῶν φερομένων κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν καὶ καταλειπόντων κατὰ μέρη χαραγμὰς δι' ὧν βλέπετε μέρος τοῦ οὐρανοῦ· τοιαῦτα ἦσαν τὰ νέφη ἐκεῖνα τοῦ φωτεινοῦ ῥευστοῦ, καταλείποντα χαραγμὰς δι' ὧν ἐφαίνετο ὁ παχὺς δίσκος τοῦ ἡλίου· ὑπάρχει δὲ αὕτη ἢ διαφορὰ, ὅτι τὰ νέφη ταῦτα ἦσαν ὑπερμεγεθῆ καίτινες ἐκεῖνων τῶν τολυπῶν εἶχον 1,600 λευγῶν διάμετρον. (1).

Ἠρώτησα τὸ πνεῦμα ὁποῖας φύσεως ἐδύνατο νὰ ἦνε ἐκείνη ἢ φωτεινὴ ἀτμίς, ἀλλ' ἡ ἐρώτησίς μου ἐφάνη ὡς νὰ τὸν δυσχερέστητε, καὶ μοι ἀπεκρίθη ἐγείρων τοὺς ὤμους, ὅτι ἦν ἡ αὕτη ἐκείνη ἢ προάγουσα ἐπὶ τῆς γῆς ἐκεῖνας τὰς μικρογραφικὰς καὶ φωτεινὰς ἀτμοσφαῖρας ὅς ἐνομαζόμεν βόρειον σέλας, καὶ ἂν αὕτη εἶνε λαμπρότερα, τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἀτμίς εἶνε πυκνοτέρα καὶ μᾶλλον συγκεκεντρωμένη. Ἐδιδόθη νὰ εὐχαριστηθῶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀπόκρισιν.

Προεβαίνομεν πάντοτε, καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθημεν ἀντικρὺ μίαν χαραγμὴν δι' ἣς ἐξηκολουθήσαμεν τὴν πορείαν μας· ἐμνήσθη τὸτε τῆς γνώμης ἐνὸς τῶν ἀστρονόμων μας· ὁ Κ. Λαλάνδος ὑπέθετεν ὅτι ὑψώματα ὡς τὰ ἡμέτερα ὄρη ἐγείρονται ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ ἡλίου, ὑπεράνω ὠκεανοῦ φωτεινοῦ, καὶ φαίνονται ὡς σκοτεινὰ κηλίδες· κατὰ λόγον τοῦ κωνικοῦ σχήματος τῶν ὑψωμάτων τούτων, τὰ στρώματα τοῦ φωτεινοῦ ῥευστοῦ καθίστανται ἥτιον πυκνὰ καθ' ὅσον πλησιάζουσιν εἰς τὴν κορυφὴν, καὶ προάγουσιν ἐπομένως, ἥτιον φωτίζοντα, τὸ εἶδος ἐκεῖνο τοῦ περικυκλουμένου τὰς κηλίδας ἀμυδροῦ δακτυλίου, ὅπερ καλεῖται ὑπὸ τῶν σοφῶν ὑποσκίασις· ἀλλὰ δύο παρατηρήσεις κα-

(1) Αἱ φωτεινὰ ἀκτίνες αἱ ἀπορρέουσαι ἐκ τινος στερεᾶς ἢ ῥευστῆς ἢ ἐνστάτης πυρακτώσεως εὐρισκόμενης σφαίρας, ἔχουσι τὰς ιδιότητας τῆς πολώσεως (polarisation), οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἐκθροῦνται ἐξ ἀκμῆος ἐν πυρακτώσει· ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀρχῆς ταύτης εἰς τὰ περὶ ἡλίου πειράματα προέβη ἡ ἐνταῦθα ἀναφερομένη δόξα.

καστρέφουσι τὴ θεωρίαν ταύτην. Πρῶτον πρέπει νὰ υποθέσωμεν ὅτι τὰ ὄρη περιφέρονται εἰς τὸν ἥλιον, ὅπερ θὰ ἦν παρὰδοξον, διότι αἱ κηλίδες, καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ἔτι ὀρώμεναι, μεταβάλλουσιν πάντοτε τόπον, ἐνίοτε εἰς δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρας, συγχάνει δὲ καὶ εἰς τινὰς ὥρας· ἐκ τούτου, ἡ ἐντελὴς ὁμοίωσις φανερὰ τῆς ὑποκειμένης καὶ τὰ ἀπὸστομα αὐτῆς ὅρια, καὶ ἐξωτερικῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς φωτεινῆς ἐπιφανείας, καὶ ἐσωτερικῶς πρὸς τὸ τῆς ἀφ' ἧς κηλίδος ἀποδεικνύουσιν ἱκανῶς ὅτι δὲν προάγεται ἐξ ἐλαττώσεως πυκνότητος τοῦ φωτεινοῦ ῥευστοῦ.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔλαβον γινώσκιν τοῦ πραγματός, διότι ἀφ' οὗ διαπεράσαμεν τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ φωτός, εἶδομεν ὑποκάτωθεν στρώμα νεφῶν ἐξέχον αὐτῆς περὶ τὴν κηλίδα δι' ἧς εἰσῆλθομεν· τὰ ὑπεράνωθεν φωτιζόμενα ταῦτα νέφη ἀντανάκλωσι πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς ἡμετέρας μικρᾶς γῆς ποσότητα φωτός κατὰ πολὺ ἥτιον ζωηροῦ τῆς ἰδίας αὐτῆς φωτεινῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ ὁμοῦς πολὺ λαμπροτέρου τοῦ κέντρου τῆς ἡλιακῆς σφαίρας. Ἰδοὺ πῶς ἐδυνήθη νὰ βεβαιωθῇ ἰδίαις ὁμύμασι τί τὸ προάγον τὴν τοσούτον δυσεξήγητον εἰς τοὺς θασώτας τῆς γινώμης τοῦ Κ. Λαλάνδου ὑποκειάσιν.

Μοὶ συνέβη τι εἰς ἄκρον παρὰδοξον· ὅταν εὕρισκόμην εἰς τὸ διάστημα, εἶχον δοκιμάσῃ ἐνέργειάν τινα ψυχούς, ἀλλὰ ὑποφεροῦ, ἂν καί, ὡς μοὶ εἶχεν εἰπῇ τὸ πνεῦμα, τὸ θερμόμετρον ἦν εἰς 60 βαθμοὺς κατωθεν τοῦ πάγου, δηλαδὴ κατὰ 20 τοῦλάχιστον βαθμοὺς κατώτερον τοῦ συνήθους ὑπὸ τὸν κατεψυγμένον πόλον.

— Κρυώνεις, μοὶ εἶχεν εἰπῇ τὸ πνεῦμα, διότι περιορίζεσαι ἐντελῶς εἰς μόνην τὴν ἰδίαν σου θερμότητα· ἀλλὰ δὲν θὰ παγώσῃς διότι ἡ θερμότης σου δὲν δύναται νὰ ἐκλείψῃ ἀπὸ σοῦ, διαχουμένη εἰς τὰ περικυκλῶντα σώματα, ἐπεὶ δὲ ἐξικρουμένου τοῦ φωτός, εὕρισκασαι εἰς τὸ κενόν. Γνωρίζεις ὅτι σῶμα θερμόν, διὰ νὰ γίνῃ ψυχρόν, πρέπει τὸ θερμογόνον ὅπερ τείνει ἀπαύστως εἰς τὸ νὰ τεθῇ εἰς ἰσορροπίαν, μεταβαίνει ἀπὸ τοῦ θερμοῦ σώματος εἰς σῶμα ψυχρὸν μεθ' οὗ εὕρισκται εἰς ἄμεσον πρόσφαυσιν κατὰ τὸν νόμον τοῦτον τῆς ἰσορροπίας τῆς θερμότητος μεταβαίνει αὐτὴ ἀπὸ ἐνὸς σώματος εἰς ἄλλο, ἕως οὗ τὰ δύο σώματα νὰ καταντήσωσιν ἀκριβεστάτα εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν τῆς θερμοκρασίας· ἀλλὰ ὁπότεν σῶμα τι εὕρεται μεμονωμένον εἰς τὸ κενόν, ὥς ἡσο σὺ πρὸ ὀλίγου, δὲν δύναται νὰ στερεθῇ τοῦ ὁλομικροτέρου μέρους τοῦ θερμογόνου σου.

— Σὲ ἐννοῶ κάλλιστα· ἀλλὰ ἤδη ὅτε εὕρισκόμην θὰ τόσον πλησίον τῆς αἰωνίας ἐστίας τῆς θερμότητος, εἰπέ μοι διατὶ τὸ ψυχρὸν μοὶ φαίνεται ὅτι αὐξάνει εἰς βαθμὸν ὥστε ἂν δὲν ὑπέθαλπον ἀκαταπαύστως τοὺς δακτύλους διὰ τοῦ αἵματος (1), θὰ περιέπιπτον βεβιάως εἰς χεῖματλα (2);

— Τοῦτο προέρχεται θετικῶς ἐξ ὧν σοὶ εἶπον· δὲν εἴμεθα πλέον εἰς τὸ κενόν, ἀλλ' εἰς τὴν δευτέραν ἀτμοσφαῖραν τοῦ ἡλίου, ἥτις εἶνε ὁμοία τῇ τῆς γῆς, καὶ ὡς ἐκείνη σύγκειται ἐξ αἵματος κυανοῦ, ἀλλὰ πολὺ πυκνοτέρου καὶ παχυτέρου· ὁ ἀὴρ οὗτος ἀντιλαμβάνεται τοῦ θερμογόνου σου, ὅπερ ζητεῖ νὰ τεθῇ εἰς ἰσορροπίαν μετ' ἐκείνου· καὶ ἰδοὺ διατὶ θὰ ἐπάγῃ μετ' ὀλίγον, ἂν εἰς τῆς δαιμονικῆς μου δυνάμεως δὲν ἀνέτρεπον πρὸς χάριν σου τοὺς νόμους τῆς φύσεως.

(ἀκολουθεῖ)

Ὅταν διήλθα διὰ τῆς Νεαπόλεως, ἐννοεῖται ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ περιεργα ὅσα ἤμην ἀνυπόμονος νὰ ἰδῶ, ἦτον καὶ τὸ Βεσοῦδιον. Ἀνεχώρησα λοιπὸν μετὰ τὸν Λαζαρόν, τὸν ἐδηγόν μου, μετὰ τοῦ ἡλίου τὴν δύσιν, διὰ νὰ προφθάσω δῆθεν τὴν ἀνατολήν του εἰς τοῦ ὄρους τὴν κορυφὴν, καὶ διέτρεξα ἐν τῷ σκότει τὰς ὥραιας πεδιάδας ἐκείνας, τὰς συμφύτους καὶ ἀνοηρὰς ὑπορείας, μόνην θεῶν ἔχων τὴν τῶν δύο προεχόντων ὠτίων τοῦ ζώου μου, διότι τὸ ζῶον τοῦτο ἦτον, κατὰ τὴν συνήθειαν, ὄνος. Τοῦ σκεπτικοῦ τούτου τετραπέδου τὸ βάδισμα θεωρεῖται ὡς τὸ ἀσφαλέστερον διὰ τὴν δύσκολον τοῦ ἡφαιστείου ἀνάβασιν.

Μετὰ τινων ὥρων ὀχληρὰν καὶ μονότονον ἵππασίαν ἐφθασα τέλος εἰς τὸ μέρος ὅπου παύει ἡ φυσικὴ ζῶν, καὶ ὅθεν ἀρχεται ἡ κατακεκαυμένη, ἄγνος, ἀμορφος κορυφή, γιγαντιαῖος σωρὸς λάβας καὶ τέφρας. Εἰς τὸ ὄριον τοῦτο τῆς ὀργανικῆς καὶ τῆς νεκρᾶς φύσεως, ὑπάρχει μικρὸν καταγώνιον, καλούμενον ὁ οἶκος τῶν ἐρημιτῶν, καὶ ἐδῶ καταλύουσιν οἱ ἐδοιπόροι, ὅσοι ἐτοιμάζονται διὰ τὴν περαιτέρω δυσχερῆ ἀνοδὸν.

Ἐδῶ κατέβην καὶ ἐγὼ τοῦ ὄνου μου, καὶ τείνων τὰ μέλη μου, ἐξήτησα ἐν δωμάτιον ὅπου ν' ἀναπαυθῶ πρὸς μικρὸν, καὶ ὀλίγον πρόγευμα.

Τὸ πρόγευμα δὲν ἦτον δύσκολον νὰ ἐτοιμασθῇ· ἄρτος, γάλα, μέλι, καὶ οἶνος, ὁ λεγόμενος Χριστοῦ δάκρυ· τοῦ δωματίου ἡ ἐκλογὴ ἦτον ἀκόμη εὐκοινοῦ, διότι δὲν ὑπῆρχεν εἰμὴ ἐν καὶ μόνον. Αὐτοῦ λοιπὸν τὴν θύραν μ' ἠνοιξεν εἰς τῶν ἐρημιτῶν, ἀλλὰ μόλις ἐγκύψας τὴν κεφαλὴν, ἀπεσύρθη ἀμέσως, διότι εἶδα ὅτι κατεῖχτο τὸ δωμάτιον ἤδη ὑπὸ συνοδείας ἐδοιπόρων, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὅτι ἦσαν καὶ κυρία.

Ὁ ἐρημίτης μὲ προέτρπε νὰ εἰσελθῶ. Τὸ δωμάτιον, μοὶ ἔλεγεν, εἶναι κοινόν, καὶ δικαίωμα προσκαταβόντος εἰς αὐτὸ δὲν ὑπάρχει. Ἀλλ' ἐγὼ ἀντέστην· ἐξετάσας δὲ καὶ μαθὼν ὅτι οἱ ἐνοικοῦντες ἦσαν ἀγγλικὴ οἰκογένεια, ὅτι πρὸ ὀλίγου ἀφίχθησαν καὶ ὅτι ἐπορεύοντο τὴν αὐτὴν ὁδὸν μετ' ἐμὲ, ἐπέμψα πρῶτον τὸ ἐπισκεψιδίον μου, καὶ τοῖς ἐξήτησα τὴν ἀδειαν τῆς εἰσόδου.

Δὲν περιέμεινα τὴν ἀπόκρισιν πολλὴν ὥραν. Ἡ θύρα ἠνοιχθῇ, καὶ εἰς τῶν κυρίων, προσελθὼν πρὸς ἐμὲ, μετ' ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς μετ' ἐμὲ, καὶ μετ' ἐπαύσατο εἰς τὴν Κυρίαν Βλάχβύρν, τὴν σύζυγόν του, καὶ εἰς τὸν Κύριον Φόστερ, εἰς ὃν οὐδὲν ἐδόθη συγγενικὸν ἐπιθετόν.

Ὁ εἰσαγαγὼν με ἦτον ἄνθρωπος ἀναστήματος μετρίου, τετραγώνου, παγίου, ἔχων τὴν κόμην λευκὴν, τὰς παρειὰς ἐρυθρὰς, τὴν ὄψιν φαιδρὰν, τὸν γέλωτα τῆς γυναικὸς ἡλικίας, μεσαίας, τὸ ἀνάστημα ὑψηλὴ, ἀνεπλήρου δι' ἀξιοπρεπείας ὀλίγον ἐπιτηδευτῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐγκατεμίγνυσεν ἀδιόρατον τινα ὑπερῆρανείας χρωματισμόν. Ὁ Κ. Φόστερ νέος ἴσως τριακοντούτης, ἀλλὰ φαινόμενος ἔτι νεότερος, φυσιογνωμίας εὐγενεστάτης, εἰς τῶν κανονικωτέρων τύπων τῆς ἀγγλικῆς καλλονῆς, εἶχε τὴν κόμην ξανθὴν, τοὺς ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς, μεγάλους, ἀλλ' ἱλαροὺς καὶ μελαγχολικοὺς, τὸ μέτωπον καθαρόν, ἀλλ' ἱλαρῶς κύπτον ὡς ὑπὸ βάρους τῆς σκέψεως. Ἡ Μίς Κλάρα τέλος . . . ἐκείνης τῆς